

Szükségem van rád, gyermekem!

Tegnap megint átéltem, itt, a szigeten, ahol éppen néhány szabadságos napot töltünk. Kinn voltunk a fövényen, beleástuk lábunkat a homokba, iszapférgeket találtunk, megfigyeltük, hogyan ássák be magukat a nedves földrétegbe a szívkaagylók. Jártunk a dűnéken, ahol apró ujjaidat belemélyesztetted a végtelenül finom homokba, hogy aztán a szél rögtön elfújja azok nyomát. Szinte hihetetlen csodálkozással követted a fejünk mellett elhúzó sirályok röptét.

Valamikor eljött az ideje, hogy hazatérjünk. Gondoltam, bizonyára hamarosan éhes, és mindenekelőtt fáradt leszel, még ha éppenséggel nem lehetett is észrevenni rajtad, amint büszkén és lelkesen csetlettél-botlottál kicsi lábaidon a homokban. De alig találtad meg helyedet a bicikliülésen, és alig karikáztunk el, máris éreztem, hogyan hajlik hátamra a fejed. Teljesen erőtlenség és tartás nélkül. Sütött a déli nap, de a tenger felől erőteljes szél fújt szembe velünk. Számomra már csak az volt fontos, hogyan tarthatlak meg, és vihetlek haza a lehető leggyorsabban. Hogy fejedet kissé megtámaszthassam, egyik karomat szinte kifecamítva tapostam a pedált, amilyen gyorsan csak tudtam. Bosszantott minden autós, aki határozatlan lassúsággal ment előttem a sziget keskeny útjain. Magamban szidtam azt a gyalogost, aki hirtelen keresztezte az utat, és fékezésre kényszerített. Közben pedig azt gondoltam: Hát mit csináltál belőlem, fiam, hogy ilyen kiváló helyet hódítottál meg a szívemben?

Persze a „meghódítás” teljesen hamis fogalom. Megnyerted a szívünket. Mégpedig az első pillanattól fogva. Ennek a megéléséhez, hogy magamat, illetve magunkat mint szüleidet hirtelen egészen új módon éljük meg, ehhez van szükségem rád.

Szükségem van rád, mert csak általad lettem az, ami most vagyok: apád.

Amikor nagyjából másfél évvel ezelőtt megszületted, a bába kezembe nyomta az ollót, és biccentve felszólított: „Most te következel!” Persze a szülést előkészítő tanfolyamon megtanultam, hogy az apák vágják el a köldökszinórt. A leendő apák akkoriban azon vitáztak, képesek lesznek-e rá, vajon már előbb elájulnak-e, vagy ráviszi őket a lélek a vágásra. Abban a pillanatban, amikor rózsaszínű rugdalózó lényként, néhány percesen előttünk feküdtél, szinte mellékes volt számomra ez a vágás. Csak utólag kellett ismételtelen elgondolkodnom róla. Mi történt tulajdonképpen abban a pillanatban? Hirtelen világossá vált számomra, hogy ezzel a kis vágással bocsátottalak, bocsátottunk ki véglegesen az életbe. Ettől a pillanattól fogva lettél teljesen külön szervezet, lettél tökéletesen egyéni ember a magad egyéni életútjával. Mi pedig a szüleid, én az apád. Azóta a magad köreit járod, s azok napról napra nagyobbak lesznek. Mi pedig kísérők vagyunk, segítők, támogatók téged, amennyire csak tudunk. Egyúttal pedig megfigyelők vagyunk, csodálkozók, megajándékozottak, akik tanítást kapnak arra nézve, hogy új szemmel lássák a világot és az életet. A te szemeddel. Ezért van szükségem rád.

Általad részesülök újra az élet áramában – és nemcsak én, hanem mi, a szüleid, nagyszüleid és sok barátunk is.

Most „előző nemzedékké” lettünk. Elkezdünk gyermek- és ifjúkorunkról gondolkodni. És rákérdezni a dolgokra. Megkérdezzük szüleinket. Hál’ Istennek még itt vannak közöttünk. Hogyan is volt tulajdonképpen, amikor még kicsik voltunk? Én is olyan szívesen ettem a krumplit? Mikor tanultam meg járni? Mik voltak az első szavaim? Milyen butaságokat műveltem?

Általad találok el ismét saját történetemhez. Tekintetem azonban nem csupán visszafelé irányul, hanem előre felé is. Tulajdonképpen milyen útravalót akarok adni neked az életre? Mi fontos számomra? Mi bizonyult megbízhatónak az én életemben? Ki vagy mi adott bátorságot? Ki ajándékozott meg bizalmával? Feltettem volna ezeket a kérdéseket nélküled? Feltehetően nem most, és nem így.

Természetesen megmutatod a határait is. Olyan napokon, mint a mai. Amikor odakinn szakad az eső, és ráadásul még rosszul is aludtál. A kis üdülőépületben ilyenkor alig lehet kibírni. Amikor még nem születted meg, és gyakran feltettük a kérdést, egyáltalán sikerülhet-e nekünk ez a szülői lét, egyik barátom azt mondta: Az ember felnő a feladatokhoz. És valóban; ez olyan élettapasztalat, amellyel te ajándékozol meg minket: a határok változnak. Ami egykor aggályoskodást és gondot okozott nekem, az időközben a hétköznapi részévé vált, és részben mélyen boldogító tapasztalatok forrása. Hogy megélejem a határokat, megtapasztaljam az akadályokat, megtaláljam a kreatív megoldásokat, hogy új utakra lépjek – hogy mindezt megtanuljam, ezért van szükségem rád.

Egyáltalán, a kreativitás! Miféle irodakukac lennék nélküled a gyorsuló hétköznapi életben? Nélküled biztosan nem indultunk volna el tegnap a tengerparti kis túrára. Helyette talán nehéz gyalogtúrát tettünk volna, bejártuk volna a sziget teljes északi részét. Bizonyára ez is jót tett volna nekünk. De akkor nem ástunk volna ki iszapférgeket, és nem figyeltük volna teljes nyugalommal, hogy eszik bele magukat ismét a homokba. Nem tudtuk volna meg, hogy néhány éve ismét emelkedik itt a vízilovak száma. És azt sem tudtuk volna, milyen gyorsan tűnnek el ismét a fövényben az apró kaagylók. Éppily kevés sejtelmünk lett volna arról, hogy a sirályok úgy ássák ki ezeket a kaagylókat, hogy egyik lábukról a másikra állnak.

Az élet titkai, amelyeket azért fedezünk fel, mert te itt vagy. S e titkok közé tartozik egy korábban soha nem ismert gyöngédség is. Olykor egyszerűen mellettem ülsz, talán azért, mert együtt „olvassuk” valamelyik kedvenc könyvedet – és hirtelen érzem, kicsi kezded hogyan simogatja egészen gyöngéden a karomat. Ha aztán rád nézek, látom, hogy teljesen magadba merültél. Ez nem olyan gyöngédség, amellyel el akarsz érni valamit. Egyszerűen jelen vagy, szándékitalanul, szeretően, érzően. Ezt szeretném megtanulni. Ezért van szükségem rád.

Lothar Bauerochse

Forrás: Publik-Forum Extra,
Ich brauche dich... (2005/4)